

Rosa Aneiros fai en **Resistencia** un bonito poema da vida. Un poema de amor, escrito con soidade e con alegría. A novela, editada en Xerais, chega a nós correndo e debuxa en nós unha vaca. **Está ambientada en Portugal**, nese país irmán e precioso. É un libro que nos fai soñar todo o tempo. Que nos chega ao corazón, que nos arrebatara. Que nos conmove, que nos ilumina por dentro. **Resistencia é unha historia longa, que fai sentir, que fai chorar. É unha historia que nace no corazón e que se escribe coa lentitude da poesía. Coa ilusión da verdade.**

Resistir no amor

h

ai na novela vontade de querer cambiar o mundo. Quérese transformar a inxustiza, borrar a dor da dictadura. Abrir o cambio. Loitar, no abismo. Nos cárceres, que nos rouban a nosa dignidade. Eses cárceres horribles, onde a ve-

ces nos meten, sen posibilidades de saír. Pero hai que resistir, sempre. Agardar, sempre. Hai que crer no futuro, un futuro difícil pero necesario e poderoso. Coa esperanza, que nos ilumina os ollos. Que nos enche. Bailar, hai que bailar.

Gustoume este libro, este libro marcou en min un camiño de ledicia. Desfrutei con cada párrafo, con cada palabra. Estar lendo este libro era como estar todo o tempo envolta nun soño. Desexei romper as mentiras que nos invaden. Desexei atravesar o abismo. Chegar a un lugar cheo de mar e paxaros. Ser libres, despois de todo. Ser libres, despois de loitar toda unha vida. Amar, como cabalos. Como Dinís e Felipa, os protagonistas da novela. Dous rapaces heroicos, dous heroes calados. Namorados vivamente un do outro, como na escola. Namorados dende sempre, e para sempre.

Ese amor vivo e forte dos nenos e das nenas. Ese amor forte, ese barco no que resistimos todo o tempo que faga falta. Eu sempre quero estar no barco. *Resistencia* é unha novela poética, un canto triste pero alegre. Unha forma moi bonita de debuxar unha historia. De xeito delicado, doce, como cruzando un ceo azul e limpo e cheo de estrelas.

O alento desta novela bebe no realismo e na maxia, no idealismo e na forza. A forza grande das palabras, que xorden como unha linguaxe nova. Como quen merca vestidos novos na feira. Como quen abraza a súa nai. Como quen rompe a gorxa nos mercados. Como quen acolle en si mesmo os misterios todos do mundo. Como quen loita, por amor, na guerra.

Entendo o éxito desta novela, entendo que se venda ben e que se lea moito, e que a celebremos. Entendo os ollos soñadores e limpos de Rosa Aneiros, a novelista, que sempre vive na beleza. Que escribe obras importantes do mar e da vida. Obras nas que se soña. Eu non quero un sistema literario

baleiro. Eu quero novelas comprometidas co pasado e coa historia como esta. Esta novela apaixonada, que nos engaiola, que nos estremece. Que nos cruza o lugar no que levamos o corazón, e fainos correr outra vez, correr como cando escapabamos da escola, cando eramos nenos cheos de amor.

Gústame o romanticismo que hai nesta novela. Significa unha forma de reconciliación coa vida e co mundo. Unha forma de integrarnos. Non é un sentimentalismo acedo nin cursi, senón un desbordamento dos ríos. Saír da canle. Abrir os ollos. Sentir dentro de nós o lateo do mundo. Abrir o amor que levamos na caixa cerrada dos corpos.

Cóntanse no libro moitas historias, hai moitos relatos, entretrecidos, conformando un baile, unha festa. Non hai unha visión única. Hai moitas visións. É divertido mirarse nos espellos desta novela. É moi divertido. Unha sente que o peso da vida vai medrando. Unha sente que hai moitas novelas dentro da novela, e que todas nos van levando por ríos internos, maravillosos. Aprendes que tes que estar atenta a todo. Que a vida é un conto enorme que alguén nos conta. Que a vida é un conto fabuloso, unha fábula necesaria, unha historia de amor moi intensa.

É un libro cheo de metáforas. No que a poesía xorde con mirada nova. No que desfrutamos aprendendo no que a autora nos conta. A autora mirouse a si mesma na historia do país veciño, e fixo unha colaxe expresionista chea de berros. Berros calados que xorden con moita forza. A forza do amor, ese barco. A forza calada do cabalo, esa enerxía que todos levamos dentro, rachando os nós das nosas miradas. Abrindo un caudal enorme de palabras e sentimentos. Nesa forza cega que empuxa de nós, que nos arrastra, na vida.

Admiro á xente que, como Rosa Aneiros, sabe construír novelas. Facer novelas como quen levanta casas. Paréceme difícil, e extraordinario, e necesario. Necesario, para todos nós. Para arrincarnos da sombra. Para facernos máis libres. A liberdade é moi importante nesta novela. É o motor. A loita incesante por liberarnos, romper a opresión que habita nos nosos ollos. As novelas son necesarias para que os pobos naveguen libres. Na ficción. A ficción maravillosa, que nos instala na felicidade, que nos fai lectores libres e alegres. Correndo, na tarde, nos cabalos, nas bicicletas.

Esas bicicletas nas que andan os protagonistas desta novela. Nesas paisaxes portuguesas cheas de beleza, que tan ben a autora nos describe, levandonos lonxe de nós mesmos e das nosas vidas. Eses pobos, esas cidades, en Portugal. Son lugares que se levantán na néboa, na paz, na historia. Dándolle voz aos ricos, pero tamén aos pobres, sobre todo aos pobres. Na heroica batalla. Na Revolución dos Cravos. No vintecinco de abril. No orgullo. Na fachenda. Nas fendas que se abren en nós. Na loita incesante. Na liberación da patria, na liberación aberta do amor. No sangue, no sangue que flúe, facendo unha enorme ferida que quizais nunca se cure. No exilio, na mentira, na dor. Nos sentimentos. Sempre os sentimentos, enchendo toda a novela. Como quen fai un cadro coas miradas da xente. Como quen se instala no cárcere, pero escapa, porque escapar é necesario. Contra os ditadores, contra a barbarie, contra a infamia. Contra Salazar, contra unha enfermidade que nos percorre. Contra o ritmo que a veces a historia marca. Porque é necesario mirar todo cara a cara, e coller as rendas. Facer folgas, rebentar nas fábricas. Berrar duro nas universidades, nos colexios. Dinís e Felipa ámanse dende sempre e para sempre. Viven xuntos, sempre viviron xuntos, sempre vivirán xuntos. Mirando o mar en San Pedro de Moel. Sempre estarán nesa aldea perdida no tempo, cos seus nomes, coas súas loitas, cos seus ideais de nenos pequenos que viven no amor, que sempre viviron e sempre vivirán no amor.

O odio non leva a ningunha parte, e fai que nos perdamos no camiño. A aventura da vida é unha aventura chea de amor e nostalxia. As nosas feridas poden curar. Sempre queda a esperanza. A mensaxe desta novela é dura, pero é tamén optimista. As bágoas que nacen en nós son bágoas cheas de tristeza e impotencia, pero tamén cheas de ilusión. Como volver a sentir e xogar na infancia. Volver a atravesar unhas paredes fortes que ningún atravesaba. Ser diferentes, pensar distinto, na homoxénea realidade do mundo e das xentes. As bágoas están cheas de dor, pero tamén de forza. As bágoas nacen en nós como nace a vida. Rompendo o corpo da nai. Esgazando a carne da nai. Coa paixón e coa dor. Coa forza toda, que nos invade, e que nos fai máis humanos. *Resistencia* é unha novela longa que se le rápido, correndo. Que nos instala na alegría. Unha novela sentimental, profunda. Unha viaxe pola historia de Portugal. Un relato emocionado e arrebatador, que nos fai felices, que nos fai soñar. Unha fermosa historia de amor. Na alegría de amar, resistir, loitar. Porque hai que vivir na ficción tamén, para poder soportar a vida. Por iso, hai que ler esta novela. Ler, gozando, aprendendo. Hai que ler esta novela para comprender o que un día fomos, o que somos, e o que podemos ser. Non todo é plano. Hai ángulos. Hai perspectivas. E a perspectiva desta novela de Rosa Aneiros é, sempre, a perspectiva da liberdade. Esa forma romántica de mirar todo. Ese amor que impregna a mirada. Ese maravilloso sentimento que nos fai estar máis vivos. Que nos fai resistir, no amor.

LUPE GÓMEZ

